ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 12ης Φεβρουαρίου 2009 *

Στην υπόθεση C-45/07,

με αντικείμενο προσφυγή του άρθρου 226 ΕΚ λόγω παραβάσεως, η οποία ασκήθηκε στις 2 Φεβρουαρίου 2007,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους K. Simonsson, M. Κωνσταντινίδη, F. Hoffmeister και I. Ζέρβα, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Ελληνικής Δημοκρατίας, εκπροσωπούμενης από τις Α. Σαμώνη-Ράντου και Σ. Χαλά,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική.

υποστηριζόμενης από το:

Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, εκπροσωπούμενου από την I. Rao, επικουρούμενη από τον D. Anderson, QC,

παρεμβαίνον,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. W. A. Timmermans (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, J.-C. Bonichot, K. Schiemann, J. Makarczyk και C. Toader, δικαστές

γενικός εισαγγελέας: Y. Bot
γραμματέας: M. Ferreira, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 13ης Νοεμβρίου 2008,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 20ής Νοεμβρίου 2008,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί με την προσφυγή της από το Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι η Ελληνική Δημοκρατία, υποβάλλοντας στον Διεθνή Ναυτιλιακό Οργανισμό (στο εξής: ΔΝΟ) πρόταση (MSC 80/5/11, στο εξής: επίδικη πρόταση) για τον έλεγχο της συμμόρφωσης πλοίων και λιμενικών εγκαταστάσεων προς τις απαιτήσεις του κεφαλαίου XI-2 της διεθνούς συμβάσεως για την Ασφάλεια της Ζωής στη Θάλασσα, που συνήφθη στο Λονδίνο την 1η Νοεμβρίου 1974 (στο εξής: σύμβαση SOLAS), και του Διεθνούς Κώδικα για την Ασφάλεια Πλοίων και Λιμενικών Εγκαταστάσεων (στο εξής: κώδικας ISPS), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 10 ΕΚ, 71 ΕΚ και 80, παράγραφος 2, ΕΚ.

2 Με διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 2ας Αυγούστου 2007, επετράπη στο Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας να παρέμβει στη δίκη υπέρ της Ελληνικής Δημοκρατίας.

Το νομικό πλαίσιο

3 Ο κανονισμός (ΕΚ) 725/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 2004, για τη βελτίωση της ασφάλειας στα πλοία και στις λιμενικές εγκαταστάσεις (ΕΕ L 129, σ. 6, στο εξής: κανονισμός), ορίζει στο άρθρο του 1, με τίτλο «Στόχοι»:

«1. Ο κύριος στόχος του παρόντος κανονισμού είναι η θέσπιση και η εφαρμογή κοινοτικών μέτρων για τη βελτίωση της ασφάλειας στα πλοία που χρησιμοποιούνται

στο διεθνές εμπόριο και στην εθνική θαλάσσια κυκλοφορία, και στις συναφείς λιμενικές εγκαταστάσεις από απειλές διάπραξης σκόπιμων παράνομων ενεργειών.

2. Ο παρών κανονισμός προτίθεται επίσης να παράσχει βάση για την εναρμονισμένη ερμηνεία και εφαρμογή, καθώς και για τον κοινοτικό έλεγχο, των ειδικών μέτρων για την ενίσχυση της ασφάλειας στη θάλασσα, τα οποία ενέκρινε η Διπλωματική Διάσκεψη του ΔΝΟ στις 12 Δεκεμβρίου 2002, που τροποποίησε τη [Σύμβαση SOLAS] και θεσπίζει τον [Κώδικα ISPS].»

4 Το άρθρο 3 του κανονισμού, με τίτλο «Κοινά μέτρα και πεδίο εφαρμογής», προβλέπει:

«1. Όσον αφορά στη διεθνή θαλάσσια κυκλοφορία, τα κράτη μέλη εφαρμόζουν, πλήρως, από 1ης Ιουλίου 2004, τα ειδικά μέτρα για την ενίσχυση της ασφάλειας στη θάλασσα της σύμβασης SOLAS και το μέρος Α του Κώδικα ISPS, υπό τους όρους και για τα πλοία, τις εταιρίες και τις λιμενικές εγκαταστάσεις που προβλέπονται στα εν λόγω κείμενα.

2. Όσον αφορά στην εθνική θαλάσσια κυκλοφορία, τα κράτη μέλη εφαρμόζουν, από την 1η Ιουλίου 2005, τα ειδικά μέτρα για την ενίσχυση της ασφάλειας στην θάλασσα της σύμβασης SOLAS και το μέρος Α του Κώδικα ISPS, στα επιβατηγά πλοία που εξυπηρετούν την εθνική κυκλοφορία και που εμπίπτουν στην κατηγορία Α, υπό την έννοια του άρθρου 4 της οδηγίας 98/18/ΕΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαρτίου 1998, για τους κανόνες και τα πρότυπα ασφαλείας για τα επιβατηγά πλοία [ΕΕ L 144, σ. 1, όπως τροποποιήθηκε εσχάτως από την οδηγία 2003/75/ΕΚ της Επιτροπής, της 29ης Ιουλίου 2003 (ΕΕ L 190, σ. 6)], καθώς και στις εταιρείες τους, όπως ορίζονται στον κανόνα IX/1 της σύμβασης SOLAS, και στις λιμενικές εγκαταστάσεις που τα εξυπηρετούν.

3. Τα κράτη μέλη, μετά από υποχρεωτική αξιολόγηση του κινδύνου για την ασφάλεια, αποφασίζουν, έως την 1η Ιουλίου2007, την έκταση στην οποία θα εφαρμόσουν τις διατάξεις του παρόντος κανονισμού σε διάφορες κατηγορίες πλοίων που εξυπηρετούν την εθνική κυκλοφορία εκτός εκείνων που αναφέρονται στην παράγραφο 2, στις εταιρείες τους και στις λιμενικές εγκαταστάσεις που τα εξυπηρετούν. Το γενικό επίπεδο ασφάλειας δεν θα πρέπει να διακυβεύεται από μια τέτοια απόφαση.

[…]

4. Για την εφαρμογή των απαιτούμενων διατάξεων κατά τις παραγράφους 1, και 2 και 3, τα κράτη μέλη λαμβάνουν πλήρως υπόψη τους τις κατευθύνσεις που περιέχονται στο μέρος Β του Κώδικα ISPS.

5. Τα κράτη μέλη συμμορφώνονται με τις ακόλουθες παραγράφους του μέρους Β του Κώδικα ISPS ως εάν ήταν δεσμευτικές:

[…]»

5 Με τίτλο «Εφαρμογή και έλεγχος της συμμόρφωσης», το άρθρο 9 του κανονισμού ορίζει στην παράγραφο 1:

«Τα κράτη μέλη εκτελούν τα διοικητικά και ελεγκτικά καθήκοντα που απορρέουν από τις διατάξεις των ειδικών μέτρων για την ενίσχυση της ασφάλειας στη θάλασσα της

σύμβασης SOLAS και του Κώδικα ISPS. Μεριμνούν ώστε να προβλέπονται και να παρέχονται πράγματι όλα τα αναγκαία μέσα για την εφαρμογή των διατάξεων του παρόντος κανονισμού.»

6 Με τίτλο «Διαδικασία επιτροπής», το άρθρο 11 του κανονισμού ορίζει στην παράγραφο 1 ότι «[η] Επιτροπή επικουρείται από επιτροπή».

7 Στο παράρτημα Ι του κανονισμού περιλαμβάνεται το κείμενο των τροποποιήσεων με τις οποίες προστέθηκε το νέο κεφάλαιο XI-2 στο παράρτημα της σύμβασης SOLAS, όπως έχει τροποποιηθεί. Στο παράρτημα 2 του κανονισμού περιλαμβάνεται το κείμενο του κώδικα ISPS, όπως έχει τροποποιηθεί.

8 Σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της αποφάσεως 1999/468/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 1999, για τον καθορισμό των όρων άσκησης των εκτελεστικών αρμοδιοτήτων που ανατίθενται στην Επιτροπή (ΕΕ L 184, σ. 23):

«Κάθε επιτροπή θεσπίζει τον εσωτερικό της κανονισμό μετά από πρόταση του προέδρου της, με βάση πρότυπους διαδικαστικούς κανόνες που δημοσιεύονται στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*.»

9 Το άρθρο 2, με τίτλο «Ημερήσια διάταξη», του πρότυπου διαδικαστικού κανόνα-απόφασης 1999/468/ΕΚ του Συμβουλίου (ΕΕ 2001, C 38, σ. 3, στο εξής: πρότυπος διαδικαστικός κανόνας-απόφαση), προβλέπει στην παράγραφο 2:

«Η ημερήσια διάταξη κάνει διάκριση μεταξύ:

[…]

β) των άλλων θεμάτων που υποβλήθηκαν για εξέταση στην επιτροπή για ενημέρωση ή για απλή ανταλλαγή απόψεων, είτε με πρωτοβουλία του προέδρου, είτε ύστερα από γραπτή αίτηση ενός μέλους της επιτροπής […]».

Η προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία

10 Στις 18 Μαρτίου 2005, η Ελληνική Δημοκρατία υπέβαλε στην επιτροπή ναυτιλιακής ασφάλειας του ΔΝΟ την επίδικη πρόταση. Με την πρόταση αυτή, κάλεσε την εν λόγω επιτροπή να εξετάσει την ανάπτυξη καταλόγων ελέγχου («check lists») ή άλλων μέσων κατάλληλων να συνδράμουν τα συμβαλλόμενα στη σύμβαση SOLAS κράτη κατά τον έλεγχο συμμόρφωσης των πλοίων και των λιμενικών εγκαταστάσεων προς τις απαιτήσεις του κεφαλαίου XI-2 του παραρτήματος της σύμβασης SOLAS και του κώδικα ISPS.

11 Η Επιτροπή, θεωρώντας ότι η Ελληνική Δημοκρατία είχε υποβάλει με τον τρόπο αυτόν προς διεθνή οργανισμό εθνική πρόταση σε τομέα που εμπίπτει στην αποκλειστική εξωτερική αρμοδιότητα της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, απηύθυνε στο εν λόγω κράτος μέλος, στις 10 Μαΐου 2005, έγγραφο οχλήσεως, στο οποίο η Ελληνική Δημοκρατία απάντησε στις 7 Ιουλίου 2005.

12 Δεδομένου ότι δεν ικανοποιήθηκε από την απάντηση αυτή, η Επιτροπή διατύπωσε στις 13 Δεκεμβρίου 2005 αιτιολογημένη γνώμη στην οποία η Ελλάδα απάντησε στις 21 Φεβρουαρίου 2006.

13 Η Επιτροπή, επειδή δεν ικανοποιήθηκε από την απάντηση της Ελληνικής Δημοκρατίας στην εν λόγω αιτιολογημένη γνώμη, αποφάσισε να ασκήσει την υπό κρίση προσφυγή.

Επί της προσφυγής

14 Η Επιτροπή προβάλλει ότι, κατόπιν της εκδόσεως του κανονισμού, ο οποίος ενσωμάτωσε στο κοινοτικό δίκαιο τόσο το κεφάλαιο XI-2 του παραρτήματος της σύμβασης SOLAS όσο και τον κώδικα ISPS, η Κοινότητα έχει αποκλειστική αρμοδιότητα όσον αφορά την ανάληψη διεθνών υποχρεώσεων στον τομέα που καλύπτει ο κανονισμός αυτός. Συνεπώς, κατά την Επιτροπή, η Κοινότητα έχει αποκλειστική αρμοδιότητα για την καλή εφαρμογή του σε κοινοτικό επίπεδο και για να συνδιαλέγεται, με άλλα συμβαλλόμενα κράτη του ΔΝΟ, όσον αφορά την ορθή εφαρμογή ή την περαιτέρω ανάπτυξη των σχετικών κανόνων σύμφωνα με τις δύο προαναφερθείσες πράξεις. Τα κράτη μέλη επομένως δεν έχουν στο εξής αρμοδιότητα να διατυπώνουν εθνικές θέσεις στον ΔΝΟ για θέματα που εμπίπτουν στην αποκλειστική αρμοδιότητα της Κοινότητας, εκτός αν έχουν ρητώς εξουσιοδοτηθεί προς τούτο από αυτήν.

15 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί, πρώτον, ότι, σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο η΄, ΕΚ, η θέσπιση μιας κοινής πολιτικής στον τομέα των μεταφορών αναφέρεται ρητά μεταξύ των στόχων της Κοινότητας (βλ., επίσης, απόφαση της 31ης Μαρτίου 1971, 22/70, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, γνωστή ως «AETR», Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 729, σκέψη 20).

16 Στη συνέχεια, σύμφωνα με το άρθρο 10 ΕΚ, τα κράτη μέλη πρέπει, αφενός, να λαμβάνουν κάθε μέτρο κατάλληλο να εξασφαλίσει την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που υπέχουν από τη Συνθήκη ΕΚ ή απορρέουν από τις πράξεις των θεσμικών οργάνων και, αφετέρου, να απέχουν από κάθε μέτρο που δύναται να θέσει σε κίνδυνο την πραγματοποίηση των σκοπών της εν λόγω Συνθήκης (προπαρατεθείσα απόφαση AETR, σκέψη 21).

17 Από την προσέγγιση των διατάξεων αυτών προκύπτει ότι, στον βαθμό που θεσπίζονται κοινοτικοί κανόνες για την επίτευξη των σκοπών της Συνθήκης, τα κράτη μέλη δεν μπορούν να αναλαμβάνουν, εκτός του πλαισίου των κοινών οργάνων, δεσμεύσεις δυνάμενες να θίγουν τους κανόνες αυτούς ή να αλλοιώνουν το περιεχόμενό τους (προπαρατεθείσα απόφαση AETR, σκέψη 22).

18 Δεν αμφισβητείται ότι οι διατάξεις του κανονισμού, που έχει ως νομική βάση το άρθρο 80, παράγραφος 2, ΕΚ, το οποίο παραπέμπει, με το δεύτερο εδάφιό του, στο άρθρο 71 ΕΚ, αποτελούν κοινοτικούς κανόνες θεσπισθέντες για την επίτευξη των σκοπών της Συνθήκης.

19 Πρέπει, επομένως, να εξεταστεί αν, με την υποβολή στην επιτροπή ναυτιλιακής ασφάλειας του ΔΝΟ της επίδικης πρότασης, ως προς την οποία η Ελληνική Δημοκρατία δεν αμφισβητεί ότι αποτελεί εθνική πρόταση, μπορεί να θεωρηθεί ότι το κράτος μέλος αυτό ανέλαβε υποχρεώσεις από τις οποίες ενδέχεται να θίγονται οι διατάξεις του κανονισμού.

20 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προπαρατεθείσα νομολογία AETR έχει εφαρμογή σε μη δεσμευτικές πράξεις, όπως η επίδικη πρόταση, ενώ η Ελληνική Δημοκρατία προβάλλει ότι, με την πρόταση αυτή στο πλαίσιο της ενεργού συμμετοχής της σε μια διεθνή οργάνωση, δεν ανέλαβε υποχρέωση κατά την έννοια της νομολογίας αυτής. Το εν λόγω κράτος μέλος προσθέτει ότι, εν πάση περιπτώσει, το γεγονός ότι υπέβαλε την επίδικη πρόταση προς τον ΔΝΟ δεν έχει οδηγήσει στη θέσπιση από τον διεθνή αυτόν οργανισμό νέων κανόνων.

21 Ωστόσο, όπως τόνισε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 36 των προτάσεών του, η Ελληνική Δημοκρατία, καλώντας την επιτροπή ναυτιλιακής ασφάλειας του ΔΝΟ να εξετάσει την ανάπτυξη καταλόγων ελέγχου («check lists») ή άλλων μέσων κατάλληλων να συνδράμουν τα συμβαλλόμενα στη σύμβαση SOLAS κράτη στον έλεγχο συμμόρφωσης των πλοίων και λιμενικών εγκαταστάσεων προς τις απαιτήσεις

του κεφαλαίου XI-2 του παραρτήματος της σύμβασης SOLAS και του κώδικα ISPS, υπέβαλε στην εν λόγω επιτροπή πρόταση δυνάμενη να θέσει σε κίνηση διαδικασία που ενδέχεται να καταλήξει στη θέσπιση από τον ΔΝΟ νέων κανόνων σχετικών με το κεφάλαιο XI-2 και/ή τον κώδικα αυτόν.

22 Η θέσπιση των νέων αυτών κανόνων θα είχε επίπτωση στον κανονισμό, δεδομένου ότι ο κοινοτικός νομοθέτης αποφάσισε, όπως προκύπτει τόσο από το άρθρο 3 του κανονισμού αυτού όσο και από τα παραρτήματά του I και II, να ενσωματώσει, κατ' ουσίαν, τα δύο αυτά διεθνή κείμενα στο κοινοτικό δίκαιο.

23 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεδομένου ότι η επίδικη πρόταση μπορεί να κινήσει μια τέτοια διαδικασία, η Ελληνική Δημοκρατία ανέλαβε πρωτοβουλία που ενδέχεται να επηρεάσει τις διατάξεις του κανονισμού, πράγμα που αποτελεί παράβαση των υποχρεώσεων που υπέχει από τα άρθρα 10 ΕΚ, 71 ΕΚ και 80, παράγραφος 2, ΕΚ.

24 Η ερμηνεία αυτή δεν αναιρείται από το επιχείρημα της Ελληνικής Δημοκρατίας ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 10 ΕΚ αρνούμενη να συμπεριλάβει την επίδικη πρόταση στην ημερήσια διάταξη της συνεδρίασης της 14ης Μαρτίου 2005 της επιτροπής ρύθμισης της ναυτιλιακής ασφάλειας (επιτροπή Marsec), που προβλέπεται στο άρθρο 11, παράγραφος 1, του κανονισμού και στην οποία προεδρεύει ο εκπρόσωπός της.

25 Βεβαίως, η Επιτροπή θα μπορούσε, προς εκπλήρωση του καθήκοντός της ειλικρινούς συνεργασίας που υπέχει από το άρθρο 10 ΕΚ, να παρουσιάσει την πρόταση στην επιτροπή Marsec και να επιτρέψει τη διεξαγωγή συζήτησης επί του θέματος αυτού. Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο β΄, του πρότυπου διαδικαστικού κανόνα-απόφασης, η επιτροπή αυτή αποτελεί επίσης χώρο

ανταλλαγής απόψεων μεταξύ της Επιτροπής και των κρατών μελών. Η Επιτροπή, η οποία προεδρεύει της επιτροπής Marsec, δεν μπορεί, απλώς και μόνον επειδή η πρόταση έχει εθνικό χαρακτήρα, να μην επιτρέψει την ανταλλαγή απόψεων.

26 Ωστόσο, ενδεχόμενη παράβαση από την Επιτροπή του άρθρου 10 ΕΚ δεν παρέχει τη δυνατότητα στα κράτη μέλη να αναλάβουν πρωτοβουλίες που μπορούν να επηρεάσουν τους κοινοτικούς κανόνες που θεσπίσθηκαν για την επίτευξη των στόχων της Συνθήκης, και τούτο κατά παράβαση των υποχρεώσεων του κράτους αυτού που απορρέουν, σε υπόθεση όπως η κρινόμενη, από τα άρθρα 10 ΕΚ, 71 ΕΚ και 80, παράγραφος 2, ΕΚ. Συγκεκριμένα, ένα κράτος μέλος δεν επιτρέπεται να λάβει μονομερώς διορθωτικά ή προστατευτικά μέτρα που έχουν ως σκοπό να αντιμετωπίσουν την ενδεχόμενη μη τήρηση, από ένα όργανο, κανόνων του κοινοτικού δικαίου (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 23ης Μαΐου 1996, C-5/94, Hedley Lomas, Συλλογή 1996, σ. I-2553, σκέψη 20 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

27 Προς στήριξη του επιχειρήματός της, η Ελληνική Δημοκρατία προβάλλει επίσης τη συμφωνία κυρίων, που υιοθετήθηκε από το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης το 1993 και επιτρέπει στα κράτη μέλη να υποβάλλουν προτάσεις στον ΔΝΟ όχι μόνο συλλογικώς αλλά και ατομικώς, όταν δεν έχει καθοριστεί κοινή θέση.

28 Ωστόσο, τα έγγραφα που αποτελούν αυτήν τη φερόμενη συμφωνία κυρίων δεν αποδεικνύουν την άποψη του εν λόγω κράτους μέλους. Συγκεκριμένα, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 46 των προτάσεών του, από τα έγγραφα αυτά προκύπτει, κατ' ουσίαν, ότι η αποκλειστική αρμοδιότητα της Κοινότητας δεν εμποδίζει την ενεργό συμμετοχή των κρατών μελών στον ΔΝΟ, εφόσον οι θέσεις που λαμβάνουν στον διεθνή αυτόν οργανισμό έχουν αποτελέσει, προηγουμένως, αντικείμενο κοινοτικού συντονισμού. Δεν αμφισβητείται ότι, εν προκειμένω, ο συντονισμός αυτός δεν έλαβε χώρα.

29 Κατά τα λοιπά, η συμφωνία κυρίων, εάν υποτεθεί ότι έχει το περιεχόμενο που της αποδίδει η Ελληνική Δημοκρατία, δεν μπορεί, εν πάση περιπτώσει, να επηρεάσει την κατανομή των αρμοδιοτήτων μεταξύ των κρατών μελών και της Κοινότητας, όπως απορρέει από τις διατάξεις της Συνθήκης, επιτρέποντας σε κράτος μέλος, που ενεργεί ατομικώς στο πλαίσιο της συμμετοχής του σε διεθνή οργανισμό, να αναλάβει δεσμεύσεις που ενδέχεται να επηρεάσουν τους κοινοτικούς κανόνες που θεσπίσθηκαν για την επίτευξη των στόχων της Συνθήκης (βλ., συναφώς, απόφαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1988, 204/86, Ελλάδα κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 5323, σκέψη 17).

30 Ομοίως, δεν μπορεί να γίνει δεκτό το επιχείρημα της Ελληνικής Δημοκρατίας σύμφωνα με το οποίο, δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν είναι μέλος του ΔΝΟ, η υποχρέωση αποχής από την ενεργό συμμετοχή σε αυτόν τον οργανισμό δεν εξασφαλίζει την προστασία των συμφερόντων της Κοινότητας. Συγκεκριμένα, το γεγονός απλώς και μόνον ότι η Κοινότητα δεν είναι μέλος ενός διεθνούς οργανισμού ουδόλως παρέχει τη δυνατότητα σε κράτος μέλος, που ενεργεί ατομικά στο πλαίσιο της συμμετοχής του σε διεθνή οργανισμό, να αναλάβει δεσμεύσεις που ενδέχεται να επηρεάσουν τους κανόνες που θεσπίσθηκαν για την επίτευξη των στόχων της Συνθήκης.

31 Κατά τα λοιπά, το γεγονός ότι η Κοινότητα δεν είναι μέλος ενός διεθνούς οργανισμού ουδόλως την εμποδίζει να ασκεί αποτελεσματικά την εξωτερική αρμοδιότητά της, ιδίως μέσω των κρατών μελών ενεργούντων αλληλεγγύως προς το συμφέρον της Κοινότητας (βλ., συναφώς, γνωμοδότηση 2/91 της 19ης Μαρτίου 1993, Συλλογή 1993, σ. I-1061, σκέψη 5).

32 Η Ελληνική Δημοκρατία αναφέρεται επίσης στο άρθρο 9, παράγραφος 1, του κανονισμού το οποίο, κατ' αυτήν, επιφορτίζει τα κράτη μέλη με την αποκλειστική ευθύνη εφαρμογής, με τους δικούς τους όρους, των απαιτήσεων ασφαλείας που προδιαγράφει ο κανονισμός αυτός και οι οποίες στηρίζονται στις τροποποιήσεις της σύμβασης SOLAS και του κώδικα ISPS.

33 Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι η αρμοδιότητα των κρατών μελών, που απορρέει από την εν λόγω διάταξη, δεν συνεπάγεται την ύπαρξη αρμοδιότητάς τους στις σχέσεις με τρίτες χώρες όσον αφορά την ανάληψη πρωτοβουλιών που ενδέχεται να θίξουν τις διατάξεις του κανονισμού.

34 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Ελληνική Δημοκρατία επικαλέστηκε επίσης το άρθρο 307, παράγραφος 1, ΕΚ. Κατ' αυτήν, εφόσον έγινε μέλος του ΔΝΟ πριν την προσχώρησή της στην Κοινότητα, οι υποχρεώσεις της προς τον ΔΝΟ και, ειδικότερα, η υποχρέωσή της να συμμετέχει ενεργά σε αυτόν τον διεθνή οργανισμό, ως μέλος του, δεν επηρεάζονται από τις διατάξεις της Συνθήκης.

35 Ωστόσο, πρέπει να επισημανθεί ότι το άρθρο 307, παράγραφος 1, ΕΚ θα είχε εφαρμογή μόνον εάν υπήρχε ασυμβατότητα μεταξύ, αφενός, μιας υποχρεώσεως απορρέουσας από διεθνή σύμβαση, την οποία είχε συνάψει η Ελληνική Δημοκρατία πριν την προσχώρησή της στην Κοινότητα και με την οποία το κράτος μέλος αυτό έγινε μέλος του ΔΝΟ, και, αφετέρου, μιας υποχρεώσεως απορρέουσας από το κοινοτικό δίκαιο (βλ., συναφώς, απόφαση της 4ης Ιουλίου 2000, C-62/98, Επιτροπή κατά Πορτογαλίας, Συλλογή 2000, σ. I-5171, σκέψεις 46 και 47).

36 Πρώτον, ολόκληρη η επιχειρηματολογία της Ελληνικής Δημοκρατίας συνίσταται στην άποψη ότι το γεγονός ότι υπέβαλε την επίδικη πρόταση στην επιτροπή ναυτιλιακής ασφάλειας του ΔΝΟ δεν αντιβαίνει στις υποχρεώσεις που υπέχει το κράτος μέλος αυτό από το κοινοτικό δίκαιο, πράγμα που ακριβώς αποκλείει τη δυνατότητα προσφυγής στο άρθρο 307, παράγραφος 1, ΕΚ.

37 Δεύτερον, η Ελληνική Δημοκρατία δεν αποδεικνύει ότι, δυνάμει των συστατικών πράξεων του ΔΝΟ και/ή των νομοθετικών κειμένων του διεθνούς αυτού οργανισμού, ήταν υποχρεωμένη να υποβάλει την επίδικη πρόταση στην εν λόγω επιτροπή.

38 Συνεπώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Ελληνική Δημοκρατία, υποβάλλοντας στον ΔΝΟ την επίδικη πρόταση, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 10 ΕΚ, 71 ΕΚ και 80, παράγραφος 2, ΕΚ.

Επί των δικαστικών εξόδων

39 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Ελληνική Δημοκρατία ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφασίζει:

1) Η Ελληνική Δημοκρατία, υποβάλλοντας στον Διεθνή Ναυτιλιακό Οργανισμό (ΔΝΟ) πρόταση (MSC 80/5/11) για τον έλεγχο της συμμόρφωσης πλοίων και λιμενικών εγκαταστάσεων προς τις απαιτήσεις του κεφαλαίου XI-2 της διεθνούς συμβάσεως για την Ασφάλεια της Ζωής στη Θάλασσα, που συνήφθη στο Λονδίνο την 1η Νοεμβρίου 1974, και του Διεθνή Κώδικα για την

Ασφάλεια Πλοίων και Λιμενικών Εγκαταστάσεων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 10 ΕΚ, 71 ΕΚ και 80, παράγραφος 2, ΕΚ.

2) Καταδικάζει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)